

Liedjes van vroeger Bijlage bij Mijn weekblad

Niet alleen politieke teksten vloeiden in die tijd uit mijn pen. Een van mijn nevenproducten was een boekje vol balladen. Een daarvan kwam terecht in het repertoire van De spelbrekers, het duo van Huug Kok en Theo Rekkers. Ze hebben het jarenlang op hun repertoire gehad, maar tot mijn spijt nooit op de plaat gezet. Ik voeg er een paar balladen uit dezelfde tijd aan toe.

Onschuldige ballade

Een meisje kwam eens in een stampvolle bus en bungelde daar toen een tijd aan do lus. De mannen, die zaten en keken er naar, bekeken haar ogen, haar neus en d'r haar en nog meer dat ik moet verzwijgen om geen last met u te krijgen.

Maar toen er dat meisje een tijd had gestaan toen keek ze die zittende kerels eens aan. Ze glimlachte even en zei toen: "Wel wel," ze zei: "wat zijn jullie een keurig net stel." en nog meer dat ik moet verzwijgen om geen last met u te krijgen.

Toen stond er tenslotte een jongeman op en stamelde excuus met een vuurrooie kop. En toen hij voor haar zijn plaats ingeruimd had keek hij op haar neer en hij dacht: wat een schat. en nog meer dat ik moet verzwijgen om geen last met u te krijgen.

Hij bracht haar naar huis, tot de deur, heel bedeesd, hij was op geen vrouw zo verkikkerd geweest. Zij troonde hem mee in haar huis als een buit en trok in de kamer haar overjas uit en nog meer dat ik moet verzwijgen om geen last met u te krijgen.

Het afscheid kwam later, een stil ogenblik, zij was zo ontroerd en ze snikte een snik. Zij fluisterde zacht aan zijn oor: Nog één ding, 'k verwacht na dit uur van jou zeker een ring en nog meer dat ik moet verzwijgen om geen last met u te krijgen.

Zo zijn ze tenslotte heel spoedig getrouwd en hebben tezamen een nestje gebouwd. Ze kookte zijn eten, heeft vloeren geboend en voor het naar bed gaan, dan werd er gezoend en nog meer dat ik moet verzwijgen om geen last met u te krijgen.

De ballade van het paard

In de Alblasserwaard loopt een oud jichtig paard in een wekje heel statig te grazen. Hij kijkt naar een koe en bedenkt weer es hoe hij heel vroeger 't publiek kon verbazen. Hij won altijd prijs in de steeple-chase, hij was altijd eerste in elke race. Hij was zo gevierd, hij was zo beroemd, maar nu wordt z'n naam door niemand genoemd. Sic transit gloria, paardje.

In de Alblasserwaard ben je niet zoveel waard als je benen zo sierlijk en rank zijn. Hij is voor de ploeg toch niet krachtig genoeg en hij denkt soms: moet dit nu m'n dank zijn? Ik sta hier te staan als een eenzaam lam, straks worden m'n benen hier stijf en stram. hij wiegt met z'n kop, hij denkt soms vol vrees: ik eindig m'n leven als paardenrookvlees. Sic transit gloria, paardje.

In de Alblasserwaard kwam een kind bij dit paard en hij vroeg of hij even mocht rijden. Dat is toen gelukt en het kind was verrukt. onafscheidelijk werden die beiden. je ziet ze vaak gaan langs de hoge dijk; het paard is als vroeger weer blij en rijk. Hij was zo gevierd, hij was zo beroemd, alleen maar een kind heeft hem liefje genoemd. Zie, dat is glorie, m'n paardje.

De ballade van het goede leven

Ach, we woonden zo bedaard in een huisje met een haard, met een leunstoel en een krant en een polis tegen brand, met een mooie bloemenbak, maar toen moest er op het dak toch nog steevast een T.V.-mast.

In de keuken van ons huis staan een boiler, een fornuis en een mixer om es gauw iets te fiksken, heerlijk rauw; maar dan moet als 't even kan in de kleinste hoek daarvan waar een stoel past nog een koelkast.

Ja, we worden ontevree en al bijna wat blasé, de reclame zegt steeds weer wat ik alles nog ontbeer. Maar tenslotte zit je dan met al wat je wensen kan, praat je wartaal met een hartkwaal.